

[Hanne Reintoft.]

at sikkerhedsrepræsentanten kan føle sig tryk i sin ansættelse, for det andet af, at han er veluddannet. Lad mig om det første sige: Det at være sikkerhedsrepræsentant er en svær position, fordi det med det jag og det arbejdstempo, der holdes på danske arbejdspladser, meget ofte bliver taget uvenligt op, hvis man gør opmærksom på fejl og mangler, som det vil tage tid at rette. Sikkerhedsrepræsentanten er, med den danske arbejdsgivers uindskrænkede ret til at antage og afskedige arbejdskraften, meget udsat, og der er eksempler nok på det. Med den øjeblikkelige store ledighed i byggefagene har det også straks givet sig det udslag, at det kan være svært at få folk til at påtage sig jobbet i sikkerhedstjenesten. De er som sagt udsat for opsigelse, og den gamle tradition, at man ikke kan fyres under en akkord, kan jo undergraves af en hvilken som helst arbejdsgiver; der foreligger arbejdsretlige domme nok for, at en arbejdsgiver kan få medhold også i ganske urimelige sager.

Vi er altså i den situation, at blot en truende arbejdsløshed efter arbejdernes mange bitre erfaringer er nok til at bremse lysten til at gå i gang med sikkerhedsarbejdet. Der er også eksempler på, at en entreprenør f. eks. tager en sikkerhedsrepræsentant til at dække flere arbejdspladser, så arbejderne ikke selv får tilstrækkelig indflydelse på, hvem de vil have til at varetage deres interesser på dette område.

At sikkerhedsrepræsentanten også af og til kan komme i vanskeligheder i en truet beskæftigelsessituation, fordi arbejderne selv er bange for at få arbejdet standset og for ikke at tjene de fornødne penge, er en anden side af sagen, der stiller ham ekstra svagt. Han kan heller ikke altid holde det samme i løn som arbejdskammeraterne.

Det konservative folkeparti ynder jo i taler, men aldrig desværre i praksis, at tale om fremtidig afskedigelsesløn. Hvis man virkelig mener noget med disse taler om afskedigelsesløn også for LO-arbejdere, så kan jeg ikke forstå, hvorfor man ikke kan starte sine evindeligt gentagne utopier og føre i hvert fald det ud i livet, at særlig udsatte arbejdere får i hvert tilfælde en opsigelsesfrist; det forekommer mig helt uforstå-

eligt, hvis den konservative propaganda overhovedet skal tages med et gran af alvor, men det har jeg nu heller aldrig gjort, og det er der nok heller ingen der skal.

At sikkerhedsrepræsentanten behøver uddannelse, turde være indlysende. Moderne produktion bliver mere og mere indviklet, nye arbejdsprocesser kommer i gang, og nye remedier tages i brug. Lad mig f. eks. nævne stålstilladserne, hvor man i høj grad mangler erfaring og efterprøvning, lad mig nævne, at mange kranførere på byggepladserne mangler erfaring og uddannelse og derved udsætter bygningshåndværkerne på pladsen for stor risiko. Der findes også meget dårlige erfaringer med selvstyrende kraner, der ikke har været programmeret rigtigt og har udsat de pågældende håndværkere for en stor ulykkesrisiko. For nylig skete der en ulykke på en københavnsk fabrik, hvor en hæftemaskine, som efter anvisningen ikke skulle kunne få fat i hænderne på arbejderen, alligevel fik fat i en kvindelig arbejders hånd. Ingen, overhovedet ingen på virksomheden var i stand til at standse maskinen, og det arme menneske måtte stå og lade den hamre ned i hånden i mere end 20 minutter, før man fandt et menneske, der kendte maskinen godt nok til at kunne afbryde den. Så længe sådan noget kan ske, kan vi ikke påberåbe os, at vi har et tilsyn med vores arbejderbeskyttelse, der på nogen måde fungerer tilstrækkeligt godt.

Det er derfor ikke tilstrækkeligt at integrere undervisningen i at varetage sikkerheden i den løbende undervisning af faglig art iværksat af fagbevægelse eller oplysningsforbund. Der må ganske specielle og omfattende kurser til, og det må være arbejdsgiverens pligt for det første at betale dem og for det andet inden for en vis frist at sende folk først til oplæring og senere til efterskoling og omskoling, når materiellet forandres, og det gør det jo hele tiden. Det er og bliver uansvarligt at negligere dette ønske.

Det er vel ikke noget under, at man fra en borgerlig regerings side vender sig mod vort ændringsforslag om, at der kun dispenseres fra hviletidsbestemmelserne efter aftale med de pågældende faglige organisationer og ikke bare mellem en enkelt arbejdsgiver og hans arbejdere. Ved truende arbejdsledighed står arbejderen i en meget ugunstig si-